

MIKLYA Emese

G e n e s i s

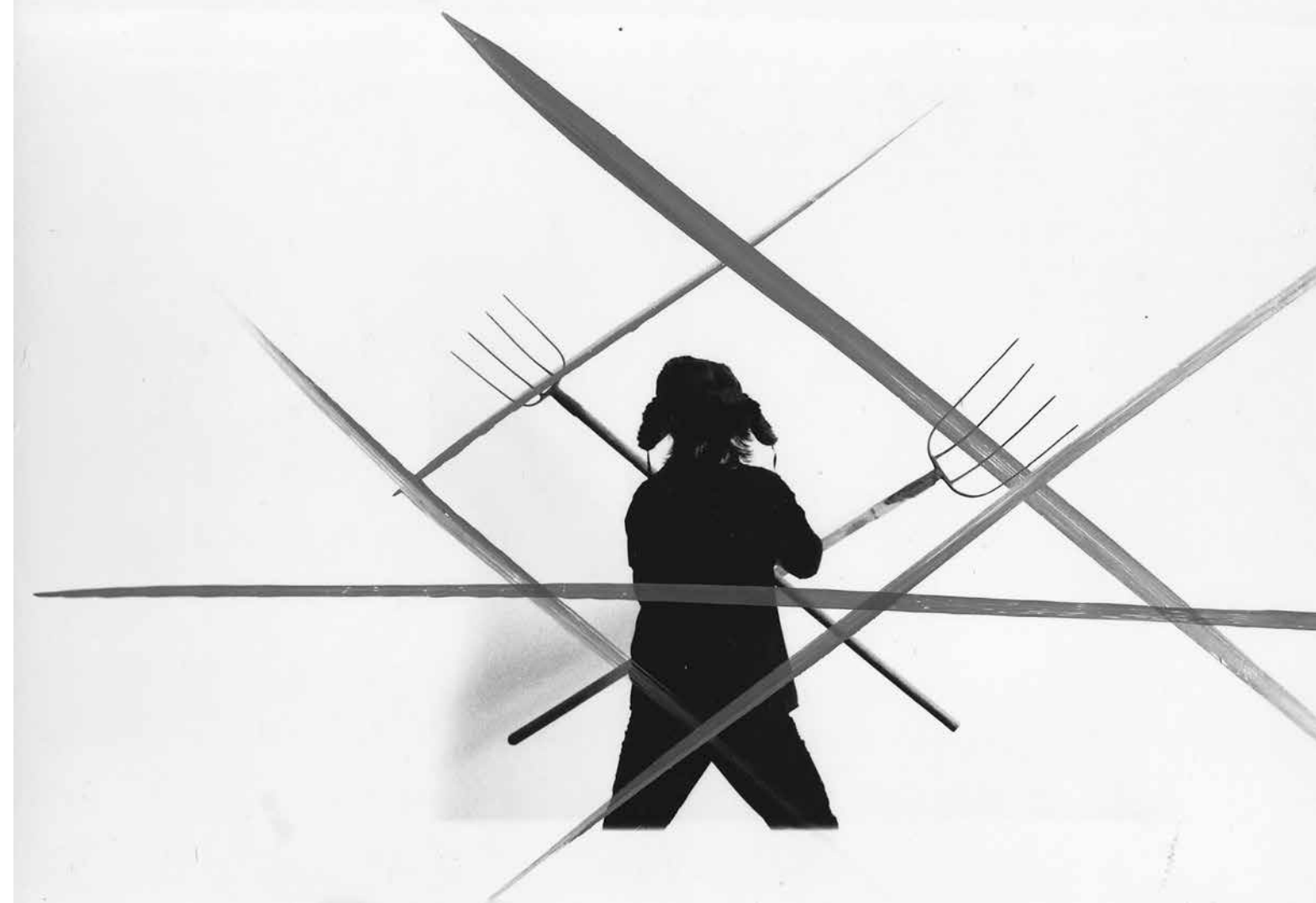
Még ma is ráztam ki a táskámból nyárfabarkát —
 A konyhámban zúgva vonultak át a késő áprilisi szelek.
 Háromszor jártuk körbe a Népszigetet,
 tavasszal a legnehezebb elviselni a város betonpadlóját.
 A sziget mélyén az Ősfák az égig érnek,
 Fény csak akkor szűrődik be, ha a sziget láttatni akar.
 Ezen a helyen, ember csak az avarszínten létezhet,
 ahol a szösz ujjnyi vastagon borít be mindent.
 Agresszív anyag: beleragad mindenbe, ahol fa megfoghat.
 Itt régen gyökerek közé ültették a vasakat,
 a gyárépületek mögötti partszakaszon lakókocsik, nyaralók, horgászstégek állnak.
 Ide fiatal már nem jár, csak megbolondult szüleit, kutyáikat hagyták hátra
 memoárként.

A kemping kerítésénél bekukkoltunk:
 kendős asszonyok söpörték fel újra és újra a fák letapadt magjait.

B a b u s k a

Ma este meglátogatom az Óceánt.
 Tábort vert a város szélén — engem vár.
 Nyelvével lábamat mossa,
 sír.
 Bölcsőt ütök homokjába, belefekszem.
 Korallok lepik el mellkasom. Rámnehezülnek.
 Magunk fölé feszítjük a nászéjszaka leplét.
 Öble vize felhevül, benne milliónyi kopolya rezeg.
 Babuskám — becézget az Óceán,
 és a lepel kettéhasad.

Hajnalban elmegyek: messziről rikoltanak a sirályok,
 kimúlt hullám moraja hallatszik —
 a kövek között cigányok szedik kosárba a partra mosott halakat.

F e k e t e p o c s o l y a

Talajvíz tört fel a szántókra.
 A föld szemcséi túltelítődtek piszkos lével,
 fekete pocsolják a bézs csempén.
 Ingovány.
 Felbérelt emberek próbálják beásni ide
 a megértés póznáit.
 A határban két hegy áll,
 a Golgota és a Büntudat hegye.
 Nyomok a sárban:
 A beismerés félrészeg, tántorog.